

var nødvendigt for at angribe mig. Man kunde godt have givet mig en Omgang alligevel, men man tog alle Tallene frem, og Følgen er bleven, at Arbejdet nu er borte, og vi have ikke Udsigt til at faa det igen. Staten har mistet Udsigten til en betydelig Fortjeneste, og Arbejderne have mistet den samme Udsigt. Der er nemlig blevet udbetalt henimod 300,000 Kr. til Arbejderne i Arbejds lønning, og det var i Ugelønninger paa mellem 30 og 46 Kr. Jeg tror ikke, man har handlet hverken i Landets eller i Arbejdernes Interesser ved at være saa rask til at bringe disse Oplysninger til Torvs.

Nu siger det ærede Medlem, at Arbejderne ikke have faaet nogen Tantième eller noget af Overskuddet, men det ærede Medlem læste selv op af Aftalen, som den — meget ufuldstændigt for Resten — findes i Finansudvalgets Protokol fra 1895, at det var Funktionærerne, der skulde have Tantième paa indtil 6 pCt. Hvorfor de ikke have faaet 6 pCt. tidligere, skal jeg ikke kunne sige, jeg ved det ikke. De have tidligere kun faaet 5 pCt., og derfor har jeg holdt mig til det, og der var saa meget mindre Grund til nu at gaa op til 6 pCt., som Fortjenesten var betydelig større denne Gang. Nu siger det ærede Medlem, at der her er 93 Mennesker, der have faaet udbetalt af dette Overskud, men saa mange kan der umuligt have været ansat eller beskæftiget ved denne Fabrikation. Beskæftigede have selvfølgelig ikke alle 93 været ved denne Fabrikation, men det ærede Medlem kan maaske forstaa, at naar man tager en Funktionær fra et Arbejde og sætter ham til et Ekstraarbejde, maa der staa en anden i den Plads, han har forladt. Indirekte have de alle faaet mere at bestille, fordi Fabrikken har haft dette store Arbejde, og disse Statsfunktionærer — lavt lønnede, som de fleste af dem ere — have kun Forpligtelse til at udføre Arbejde direkte for Staten. Man har imidlertid ment, at naar Staten paatog sig Ekstraarbejde, hvorpaa den tjente Penge, var det rimeligt, at den ydede vedkommende Funktionærer et Gratiale derfor. Det er det, der ligger til Grund for Aftalen i 1895. Naar Aftalen udtrykkelig lød paa, at det var Funktionærerne, der skulde have Tantième, mener jeg, jeg ikke har haft nogen som helst Berettigelse til at give andre et Honorar. Dertil kommer, at en stor Del af de Arbejds lønninger, der ere udbetalte, ere udbetalte for Akkordarbejde. Der var saaledes en stor Mængde Blikkenslagerarbejde

at udføre ved Magasinerne, der blev nemlig lavet en Mængde Patronmagasiner, og de Blikkenslagere, der saaledes bleve tagne ind, fik Akkord og havde vellønnet Arbejde, saa længe det stod paa. Nu have de det ikke mere, for vi have ikke mere Arbejde til dem, men det vilde jo blive vanskeligt at give Honorarer som Tillæg til Akkordarbejde. Jeg tror ikke, at der er Grund til at opholde sig længere ved denne Sag, den har været brugt til det, den skulde bruges til i Fjor. Om den da øvede en Virkning, der svarede til Formaalet, kunne vi strides om, jeg finder ikke, det er Umagen værd at strides om det, men at den har haft andre Følger, der have været mere beklagelige til visse Sider, end man maaske den Gang har tænkt paa, er ubestrideligt.

De Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), skal jeg ikke opholde mig længe ved, han opholdt sig jo ikke selv ved dem, og de ere alle Gengangere fra Aar til Aar. Jeg har tidligere vist baade med Hensyn til Munderingssager, Ammunition og den almindelige Vedligeholdelseskonto, at hvis vi ikke vedtog de Bevillinger, havde vi vel Soldater med Geværer, Artillerister med Kanoner, men ingen Ting at skyde med, og alle Munderingskamrene vilde komme i Forleghed, Bygningerne falde ned og saa fremdeles. Det have vi tidligere talt om, saa det skal jeg ikke opholde mig ved. Der er sagt i Betænkningen, at Militæruddgifterne stige, uden at der kommer Nedsættelse paa andre Punkter, og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds talte netop om den Stigning, som har fundet Sted fra i Fjor. Dertil skal jeg sige, at de væsentligste Stigninger ere dels en Følge af, at vi skulle have Kantonnementsøvelser i Aar, dels en Følge af de Lønningslove, som vi vedtog i Fjor. Det er klart, at naar Tiden fører med sig, at man maa forhøje Lønningssatserne her og der, til Embedsmænd og Funktionærer og til Arbejdsmænd, maa ogsaa Budgettet stige. Hvis man vil være human og indføre en bedre Forplejning, stiger Budgettet; vil man give Soldaterne større Dagpenge, stiger Budgettet; kommer der Prisstigning paa Materialet, stiger Budgettet, og giver man Understøttelse til Foreninger, stiger Budgettet. Jeg maatte være en Heksemester, om jeg kunde lave det anderledes. Tiden og Forholdene have ført med sig, at Pri-